

TANDORI DEZSŐ

A két „soha”

És idézőjeltelen. Külsőt
nem tartok, mondogattam.
És: „Külsőm nem tart engem.”
A kettőből mostanra össze-
jött. Nincs már külsőm.

Változtam, persze, így.
Kilók: 57 – kilencvenvalahány
(min. 89). Ruháimat
kihíztam. Kínai gatyákban
járok, mindkét
könnyű vászonnadrágom
zöldjei folttarkák. Jó, ez
mellékes. Nincs járásom,
lépcsőn nem tudok csúszó
korlátmarkolás nélkül
lemenni-mászni-kapaszkodni.
S combizmom (élethossz
erős volt pedig, eddig)
így is bevillanyoz, s bukom.
Lábfejnyi egy-egy lépésem.
Nagy műtét után kisebb
fenyeget. Így élni?! Satöbbi.

Ám nem ezt akartam
elmondani. (Leszámítva,
hogy semmimet nem
akarom elmondani,
mert senkinek sem
akarok elmondani
semmit.) A nyavalygók
sorába sem lépek. Íme:

Amiről a cím szól.
Kilenc év döntetlenje után
fogaim elkezdtek romolni.
(Mintegy a „Szomorú vasárnap”
dallamára. Roncstelep
felső kiegészülése, toldás
a fejfájásokhoz. Meteo,
mész, vérnyomás, ütés helye?)
De ne. Mondom: elébb
kitört 2 alsó, tövük
maradt. Beomlott
egy hídsor. Lejött egy
iker. Csorbult egy hátsó.
7-8 db. fogyatkozás.
Mármost

nem viszem orvoshoz
a dolgot. (17 közeli illető
helytelenít; 1 „megérte”.)
Nem vállalom a szenvedést.
Az időfixálást. Más ember
döntését. Velejárók
kíméljenek. Hanem
ha elkezdenek belobbanni
gyökerek, szervezetemben
„bonyodalmak” jönnek
(szív, ízületek, belső szervek,
agy), mennem kell. Egy
soha így, a másik úgy ér véget,
középső megoldás nincs,
csak
ha
előbb halok meg. Ám
hogyan ezért? Egy „soha”
ily sikeréért – egy
örökkévalót? De ahogy
ekképp napról-napra élek,
pedig *úgy meglennék...!*
Így ez a két *soha* szinte
mindig: mindig elfelejtődik,
mindig fenyeget. Az Idő: a *momentán-*

únió. A soha, a semmi,
a mindig, a minden:
nemesebb fogalom,
mint a szén, a gén,
a chip, vas és olaj
momentánúniója; szójátékot
nem ismerek, nincs
fogas kérdés; de az se,
hogya a „váróban” kiakasztom
a fogásra. A várromban,
a roncstelepen, ami vagyok.

A mondd-tán

A momentán, a montán.
Az Idő, a Nagy, Örök:
az összes momentánság
(pillanat) úniója.
Számos, számlálhatatlan
végtelen. Megpakolózó
sor. Hol itt lakunk, hol
ott. Nem utazunk oda-vissza.
Mert aki utazik, kicsiben
utazik még. Nagyban az utazik,
aki nem utazik.

Könyörgés a Naphoz

Ahogy kikelelted
(mentség: „ki kelleltett”,
érezik állatok) felkúsztatott
45 éves könyvespolcfalunkra,
majd lekúsztál rended
szerint, esdekelve kérlek,
nagy Nap, add, vágyva
vágótt piacomra kedvvel

menjek, ne attól
fúljak rögtön: „poros”,
és kedvetlenítő a hazaút,
add, élvezem ott a
kóborlást még az engem
elrettentő húsfélék
pultjai közt is, virágokon
ámuljak, lángost faljak,
borokat kóstolgassak,
pótoljak találkozásokat,
üdvözljem a tulajok,
kimérők sokaságát,
s ha ott jól éreztem
magam, kegyes Nappal,
ne fáradtságot érezzek,
tűntöd-múltad tudjam
értelmes foglalkozásokkal
segítve bírni: írjak
kézzel verset, nézzem
az Expresszionizmus és az
„Absztrakt” szelíd
csatáját pompás albumok
tucatján, százán át, üljek
oda a polc tövébe
egy beteg lábú, ép lelkű
verébke közelébe,
idézzem Jékelyt, Berdát,
Kassák komoly szívű
hangját, és ha már
magam sem játszom
Medvéim Bajnokságait,
18 000 meccsnyi
Francia Kaszinót magam
nyomtattam le 1200 oldal
könyveléssel (az asszony
előbb kidőlt), ha már
én is elhulltam oldalt,
alkonyulj, *hanyat(t)ulj*.

Kegyés Nap, a zenóni
kérdésre: ha ez

és e záratlan
kör

egyforma hosszú,
a pontok

a vonal végén
és a körben

egyforma számúak
(ha számosak!),
melyik a nagyobb
hossz? És tudjak
– nemtudomsohára! –
elaludni, fizikailag
fölkelni, ne „úgy”
vigyenek: no tehát
add még *utad sokát*,
míg egyszer nem
tudom majd, mimet
hogyan és minek adod
át. Ah, ne mondjam:
„Az altató-
ban sok a jó,
de még jobban
az hat, hogy SENKI.”
Add, drága Nap, bírhasak
még soká piacodra menni.
(S ezt fájó kézzel itt abba is hagytam.)

*

„Küldöm” mindezt
Debrecenbe, Győrbe, Kecskemétre,
Szegedre, Pécsre; Budapestre,
Bécsbe és „vidékére”; Miskolcra,
Salgótarjánba, Tatabányára;
Csíkszeredára, Pozsonyba,
Újvidékre; Szolnokra; küldöm
bocsánatkérően foltozva mind
oda, helyekre, melyek
– hibámból! – nem lettek
emlegetve; de ízületeim torzzá
villanyoznak, íme. *Sora van*, ah, Nap-Arany.

